శ్రీ కళ్యాణీయం

– సింగీతం లక్ష్మీ కళ్యాణి

విశేషమైన ఖ్యాతి గడించిన సినీదర్శకుడి భార్య ఐనప్పటికీ ,

సాధారణ గృహిణిగా ఎదుగుతూ

కుటుంబాన్ని అందంగా తీర్చిదిద్దుకున్న ఓ మహిళ స్ఫూర్తిదాయకమైన ఆత్మకథ..!!

(గత సంచిక తరువాయి)

1972వ సంవత్సరంలో మా నాన్నగారి దగ్గర్నుండి ఒక వుత్తరం వచ్చింది. మా అమ్మమ్మగారికి జబ్బు చేసిందని. ఆవిడ పరిస్థితి ఎలా వుంటుందో, ఒకరి వచ్చి వెళ్ళమని రాసారు. వెంటనే నేను, పిల్లలు హైదరాబాదు వెళ్ళాము. ఒక వారం వుండి వచ్చాము. మేము మదరాసుకు తిరిగి వచ్చేటప్పుడు మా చిన్న చెల్లెలు రఖుమ కూడా పదిరోజులుండి వెళ్తామని, స్కూలుకి శెలవులు కదా అని మాతో మద్రాసు వచ్చింది. అది బి.యిడి పాసయి హైదరాబాదులో సెంట్ ఆన్స్ స్కూల్లో టీచరుగా పనిచేసేది. మా అమ్మమ్మగారు బాగానే వున్నారు కదా అని వచ్చింది. కొన్నాళ్ళుండి ఎందుకో దానికి వెళ్ళిపోవాలనిపించి వారం పదిరోజులుండి వెళ్ళిపోయింది. కానీ హైదరాబాదు చేరిన ముందురోజే మా అమ్మమ్మ చనిపోయింది. మా నాన్నగారు ఇచ్చిన టెలిగ్రాం మాకు సరిగ్గా చేరలేదు. కానీ మా శకుంతల స్కూలు వలన, మావారి పనుల ఒత్తిడి వలన వెళ్ళలేకపోయాను. అందుకని సంవత్సరికాలకి వెళ్ళాను. మూడు రోజులు చేస్తారు కదా? రెండవ రోజు రాత్రి మావారి దగ్గర నుంచి, కర్నూలు నుండి మా బాబాయిగారింటికి ఫోను వచ్చింది. బాబాయి ఇంటి నుంచి అమ్మ ఇంటికి నాలుగైదు కిలోమీటర్లు దూరం. ఆయన స్కూటరులో వచ్చి నన్ను పిల్చుకెళ్ళారు. మా నాన్నగారికి ఇది తెలిసి "అమ్మలూ, మీ ఆయన్ని వీలుంటే వెంటనే బయలుదేరి రమ్మన్నానని చెప్పు" అని అన్నారు.

నేను మా బాబాయిగారింటికి వెళ్ళి అన్ని మాటలు మాట్లాడి నాన్నగారు హైదరాబాదుకి రమ్మన్నారని, ఈ రాత్రికే బయలుదేరి వస్తే రేపు అమ్మమ్మ సంవత్సరీకం మూడవ రోజు అని చెప్పాను. ప్రయత్నిస్తానని చెప్పారు. మరునాడు ప్రొద్దున్నే కర్నూలు నుంచి దిగారు. మా కందరికి చాలా సంతోషం అయింది. పైగా మా అమ్మమ్మకి ఈయన అంటే చాల ఇష్టం కూడా. ఆవిడ అభిమానానికి తగ్గట్టుగా వచ్చినందుకు చాలా సంతోషంగా వుంది.

అసలు ఏం జరిగిందంటే, మా వారు రాకముందు నేనూ, పిల్లలూ వెళ్ళాము కదా. నేనూ, మా నాన్నగారు మాట్లాడుకుంటూ కూర్చున్నాము. మావారి ప్రాజెక్టు గురించి యధాలాపంగా అడిగారు. మా నాన్నగారు. మామూలుగా మాట్లాడుతూ ఫిలిం ఇండస్ట్రీకి హౌసింగ్‌బోర్డ్ లోన్ ఇస్తుందనీ, రెండు బెడ్ రూముల ఫ్లాటు కట్టి ఇన్‌స్టాల్‌మెంట్ బేసిన్‌లో వసూలు చేస్తారని, దానికి మంత్రి రాజారాం సహాయం చేసారు గనుక దానికి రాజారాం ఫిలిం డైరెక్టర్లు కాలనీ అని పేరు పెడ్తారని, ఇనీషియల్ పేమెంటు 2,500రూపాయలు కట్టాలని చెప్పాను. "మీరు కట్టారా?" అని అడిగారు. "సర్దుబాటు కాలేదు పైగా పిక్చర్లు ఎలా వస్తాయో తెలీదుకదా" అన్నాను.

మా వారు కర్నూలు నుంచి రాగానే మా నాన్నగారు ఆయన్ని పిలిచి, హౌసింగ్ బోర్డు విషయమంతా కల్యాణి చెప్పిందని, ఈ అవకాశం వదులుకోకూడదు అని, ఆ పైకము తాను ఇస్తానని, వెంటనే అప్లయి చేయమని 2,500రూపాయలు ఇచ్చారు. మావారు మదరాసుకి వెళ్ళి వెంటనే అప్లయి చేసారు. కొంచెం ఆలస్యం అయినందున రెండవ లిస్టులోకి వచ్చింది. కొన్నాళ్ళు దాని విషయం మర్చిపోయాము. అంత పట్టించుకునే వాళ్ళం కాదు. ప్రొడ్యూసర్లు, డైరక్టర్లు కాక మిగతా టెక్నిషియన్స్ అందరూ అప్లయి చేసారు. వాళ్ళ కుటుంబ సభ్యులను మేము కలిసినప్పుడల్లా అనవసరంగా అంత డబ్బు కట్టాము, బ్యాంకులో వేసుకున్నా వడ్డీ వచ్చేది అని ఒకటే నస పెట్టేవారు. ఇలా రెండు మూడేళ్ళు గడిచిపోయాయి. ఒకరోజు డిశంబరు 13వతేదీన మా శకుంతల పుట్టిన రోజు అని మేము గుడికి వెళ్ళి వచ్చేసరికి హౌసింగ్ బోర్డు నుంచి మాకు ఒక ఫ్లాట్ అలాట్ అయిందని లెటరు వచ్చింది. ఏ నెంబరు ఫ్లాటు కావాలో వచ్చి చూసుకోమనీ, వెంటనే 50,000రూపాయలు కట్టమని వచ్చింది. మా ఆనందానికి అవధులు లేవు. పైగా మా శకుంతల పుట్టిన రోజున వచ్చింది. వెంటనే డబ్బు కట్టి వెళ్ళి ఫ్లాటు 5-డి అని సెలెక్ట్ చేసుకున్నాం. దానికున్న ప్రత్యేకత ఏమిటంటే సౌత్ ఫేసింగ్, ముందు వైపున ఖాళీ స్థలం. ఆ పక్కన రోడ్డు. క్రమంగా మా ఫ్లాటును ఆనుకుని ఒక గుడి వెలిసింది. మేము సెలెక్ట్ చేసుకున్న తరువాత చాలా మంది ఈ ఫ్లాటును అడిగేవారట. కానీ సింగీతం శ్రీనివాసరావుగారికి అలాట్ చేసామని చెప్పారట. అది ఆయన కోరుకున్నారు అని చెప్పారట. ఇది అంతా మా నాన్నగారి చలువ, ఆశీర్వాదం అనుకున్నాం.

మేము గృహప్రవేశానికి ముహూర్తాలు పెట్టుకున్నాము. నాలుగు రోజులు తరువాత హైదరాబాదులో మా నాన్నగారి ఇంటి గృహప్రవేశం కూడా వున్నందున మా నాన్నగారు రాలేదు. మా అమ్మ, మా చిన్న చెల్లెలు వచ్చారు. అంతక్రితమే మా రఖుమాకి పెళ్ళైయింది. గుడూరు నుంచి మా బావగారు, తోటికోడలు, మా పద్మ వాళ్ళు మొత్తం వచ్చారు. పద్మ కొడుకు పదినెలలవాడు. గృహప్రవేశానికి యస్.రాజేశ్వర రావుగారు వచ్చారు. ఆయన అప్పటికే మా వారికి రెండు సినిమాలకి సంగీతం కూర్చారు. ఆయన నాకు ఒక పట్టుచీర, మా వారికి జరీ పంచె చదివించారు. ఇంకా పసుమర్తి కృష్ణమూర్తిగారు, జాగర్లమూడి రాధాకృష్ణమూర్తిగారు, హీరో రంగనాథ్, వారి సతీమణిగారు, నవతా కృష్ణంరాజుగారు, వారి భార్య, కుటుంబం ఇంకా చాలామంది వచ్చారు. ఆ రోజుల్లో వరుసగా మా వారికి చాలా సినిమాల్లో హీరో రంగనాథ్‌గారే. గృహప్రవేశం బంధువులు, ఆ కాలనీవారు, స్నేహితుల సమక్షంలో రంగ వైభవంగా జరిగింది. మొత్తం మీద మావారి కల నెరవేరింది స్వంత ఇల్లు కొనాలని. మాకా ఇల్లు విశాలంగా వెలుతురుగా పెద్దదిగా కనిపించింది. ఇంద్రలోకంలో నివసిస్తున్న ఫీలింగ్ వచ్చింది.

మకాం మాత్రం ఇంకా మార్చలేదు. ఎందుకంటే అప్పుడు మేమున్నది టి.నగర్‌లో. మా శకుంతల స్కూలుకి రిక్షాలో వెళ్ళేది. మా సుధని మా యింటికెదురుగా ఆక్స్‌ఫర్డ్ ఇంగ్లీష్ స్కూలు బ్రాంచ్ వుంటే అక్కడ చేర్పించాము. మా కొత్త ఇల్లు కోడంబాకం. అందుకని శెలవులిచ్చిన తర్వాత మారాము. అంతవరకు శుక్రవారం వెళ్ళి కొత్త యింట్లో దేవుడి దగ్గర దీపం పెట్టి వచ్చేదాన్ని. సరే, సామాన్లు చేరదియ్యాలిగా, మా బావగారబ్బాయి పూర్ణని రమ్మన్నాము. బర్కిట్ రోడ్ ఇల్లుగలాయనికి మేము యిల్లు మారడం యిష్టం లేకపోయింది. అది అద్దెకిచ్చి, తన యింట్లోనే వుండమన్నారు. కానీ మేము కొత్త ఇల్లు వదులుకుంటామా! మా వల్ల ఆయనకి, ఇల్లుగల వారి వలన మాకు, ఏ యిబ్బందీ కలగలేదు. ఎటొచ్చీ వాళ్ళ కోడలి గొడవ తప్ప. అంబుజమామి వాళ్ళు కూడా కొత్త యిల్లుకొని మాకంటే ముందే గృహప్రవేశం చేసుకున్నారు. కానీ వాళ్ళింకా యిల్లు మారలేదు.

బర్కిట్ రోడ్ ఇంట్లో వున్నప్పుడే ఇల్లుగలవారు కూడా మేడ్మీద వుండేవారు కదా. వాళ్ళకి ఒకే ఒక కొడుకు, కోడలు. ఆడపిల్ల, ఇద్దరు మగపిల్లలుండేవారు. తరువాత ఒక ఆడపిల్ల పుట్టింది. ఒకసారి మా చెల్లెలు రఖుమ మా వూరొచ్చినప్పుడు వుతకడానికి వేసిన బట్టల్లో ఒక జాకెట్టు కనిపించలేదు. బట్టలు ఇంటి బయట ఆవరణలోనేగా ఆరేస్తాము. జాకెట్టు పోయింది అనుకుంటుంటే ఇంటి వారి కోడలు వచ్చి "పక్కింటి మార్వాడీ వాళ్ళ పనిమనిషి కాజేసి వుంటుంది. ఈ విషయం మేడమీద కొచ్చి మా మామగారికి చెప్పొద్దు. నిన్నే

తిడతారు అంత అశ్రద్ధ అని" అంది. రెండురోజులు తర్వాత అదే జాకెట్టు పైవాళ్ళ పనిమనిషి కిందకు వచ్చి వుతుకుతుంటే, అది నేను తీసిపెట్టుకుని ఆవిడని అడిగితే, పనిమనిషి మార్చేసి వుంటుంది అని తడబడుతూ చెప్పింది. అలాగ మెల్లమెల్లగా బాత్ రూములోంచి సామాన్లు ఒక్కొక్కటీ మాయమవుతూ వచ్చాయి. ఇత్తడి చెంబు సైతం. ఆ సామాన్లు పోయిన్నాడే ఆవిడొక సినిమా ప్రోగ్రాం పెట్టుకొనేది. ఈ సామాన్లు అమ్మిన డబ్బుతో సినిమాలు చూస్తూ వాళ్ళబ్బాయికి వాడి స్నేహితులు టికెట్లు యిచ్చారని అబద్ధం చెప్పేది. పైగా వాళ్ళ మామగారితో మీ అబ్బాయి ఆఫీసునుంచి పాసులు తెచ్చారు రండి అని అత్త, మామలని కూడా సినిమాకి పిల్చుకెళ్ళేది. క్రమేపి తెలిసింది ఆవిడకి దొంగ బుద్ధి వుందని.

ఒకసారి పెళ్ళికి గూడూరు వెళ్ళాలని బట్టలు సర్దుతూ వుంటే నా నెక్లెస్ ఒకటి కనిపించలేదు. దాని పేరు ఢిల్లీ నెక్లెస్. స్పెషల్‌గా ఆర్డరిచ్చి చేయించింది. మా మామగారు నా పెళ్ళిలో ఇచ్చిన నగ. ఇల్లంతా గాలించాము. దొరకలేదు. మర్నాడు ప్రయాణం. ఎలాగ? మూడౌట్ అయిపోయింది. మావారన్నారు, "వెంటనే పోలీస్ కంప్లైంట్ యిద్దాం. నువ్వు ఎటూ వారం అయిం తర్వాత వస్తావుగా! మీ అమ్మావాళ్ళు ఇచ్చిన నెక్లెస్ వుందిగా, అది తీసుకెళ్ళు" అన్నారు. గూడూరికి వెళ్ళేనని మాటేకానీ ప్రాణం అంతా నెక్లెస్ మీదే వుండేది. తిరిగొచ్చాక మళ్ళీ పోలీసు స్టేషన్‌కి వెళ్ళి ఆ నెక్లెస్ డిజైన్ వేసి ఇచ్చాం. మేడమీదాయన వచ్చి లక్షా తొంభై ప్రశ్నలు వేశారు. మీకు ఎవరి మీదనైనా అనుమానం వుందా అని. అసలైతే మాకు వాళ్ళ కోడలిమీదే అనుమానం వుంది. కానీ ఆయనకు ఎలా చెప్తాం? ఏం తోచక గింజుకుంటున్నాం. ఇంతలో మా వారికి ఒక ఐడియా వచ్చింది. "అది తీసిన వాళ్ళు డబ్బు కోసమని ఏ షాపులోనైనా అమ్మి వుంటారు. కరిగించి వుండరు. మనం వెళ్ళి కొన్ని షాపులలో చూద్దాం. అక్కడ నువ్వేం మాట్లాడకు" అన్నారు.

మొదట పాండె బజారులో కొన్ని చిన్న చిన్న బంగారు షాపులు, మార్వాడి షాపులు ఆఖరుకి రాజరాజేశ్వరి జ్యూయలరీలో చూశాము. మా వారు మేము కొత్త నెక్లెస్ కొనడానికెళ్ళిన కలర్ ఇచ్చి "ఫలాన ఢిల్లీ నెక్లెస్ వుందా? మూడు, రెండున్నర సవర్లలో" అనడిగేవారు. షాపు వాళ్ళు ఆ తూకంలో వున్న నెక్లెస్‌లన్నీ చూపించేవాళ్ళు. కాదని తిరిగి వచ్చేశాము. మా ఇంటినానుకుని ముందు వైపు ఒక కిరాణా కొట్టు వుండేది. అతను మద్రాసు తెలుగు మాట్లాడేవాడు. "సార్ అక్కడా ఇక్కడా ఎందుకండీ, దొంగతనం చేసిన వాళ్ళు అంతదూరం వెళ్ళరు. మన వీధి చివర్లలోనే వడ్డీ వ్యాపారం చేసే మార్వాడీ షాపులో - పాన్ బ్రోకర్ షాపులు అక్కడ అడిగి చూడండి" అన్నాడు. మేము తిన్నగా ఒక షాపుకి వెళ్తే లేదన్నాడు. పోనీ సెకండ్ హ్యాండ్ నగలున్నాయా అని అడిగితే పక్కషాపు చూపించాడు. వెళ్ళి చూస్తే ఆశ్చర్యం. వాడు అదే నెక్లెస్ చూపించాడు. నేను వారిని మెల్లిగా గిల్లాను. వెల ఎంత అనడిగారు మావారు. వాడెంతో చెప్పాడు. మావారు బేరమాడారు. ఆఖరి ధర 400రూపాయలు అని చెప్పాడు. మేమంత డబ్బు తీసుకురాలేదు, మా యిల్లు దగ్గర్లోనే వుంది. ఇప్పుడే ఒక్క గంటలో వస్తామని చెప్పి, ఎంతవరకు షాపు తెరిచి వుంటుందని అడిగితే, వాడు రాత్రి పదిగంటలవరకు అన్నాడు నేనెంత సంతోషించానో ఆ భగవంతుడికే తెలుసు. వెంటనే మేడ్లీరోడ్‌లో వున్న పోలీసు స్టేషన్‌కి వెళ్ళి కంప్లైంట్ చేసి, డిజైన్ వేసి యిచ్చిన నెక్లెస్ ఫలాన చోట వుందని, మాతో రండి అని పిలుచుకు వెళ్ళాము. పోలీసులని చూడగానే ఆ షాపతను బిత్తరపోయాడు. " నెక్లెస్ నీకెక్కడిది" అని అడిగితే అతను ఒక ఆవిడ వచ్చి అమ్మిందని, ఆవిడకి 400రూపాయలు ఇచ్చాననీ, పైగా ఆవిడ ఒక గొప్పింటి వారి కోడలని చెప్పాడు. ఆవిడిల్లు ఈ వీధిలోనే అన్నాడు. అప్పుడు షాపతను, మేము, పోలీసు వాళ్ళు యింటికెళ్ళి జరిగినదంతా పట్టాభిరామన్ గారితో చెపితే అంతా విని ఆయన లోపల్నించి 400రూపాయలు తెచ్చి షాపతనికిచ్చి సారీ చెప్తూ ఇదంతా నాకు తెలియకుండా జరిగిందని క్షమాపణ చెప్పుకున్నారు. మ వారు పోలీసులతో కేసు కొట్టివేసేయమని, నగ ఎటూ దొరికింది కదా, పైగా ఆ పెద్దాయన మా నాన్నగారి స్నేహితుడు అని చెప్పి కేసు వాపసు తీసుకున్నారు.

ఆ తరువాత పట్టాభిరామన్‌గారు తన ఇంట్లో వున్న నగలు కూడా కోడలు అమ్ముతుందనీ, డబ్బు చేసుకుంటుందనీ భయం వేసి ఆ నగలు తానే అమ్ముదామని వెళితే అప్పటికే అవి నకిలీ నగలట. ఇంకోసారి వాళ్ళ మనవడు చదివే స్కూలు ప్రిన్సిపాల్ కనబడి

"ఇప్పుడెలా వుందండీ మీ ఆరోగ్యం" అని పట్టాభిరామన్‌ని అడిగారు. "ఆసుపత్రి నుంచి ఇంటికెప్పుడు వచ్చారు? డబ్బుకావాలని, మీరు ఆసుపత్రిలో వున్నారని, డిశ్చార్చి అవడానికి బిల్లుకట్టాలని, మీరు నన్ను అడిగి తీసుకురమ్మన్నారని మీ కోడలు వెయ్యి రూపాయలు అడిగి తీసుకుందండీ" అన్నాడట. కోడలి విషయం తెలుసు కనుక ఆ పెద్దాయన కొంత తమాయించుకుని 'ఇప్పుడు ఆరోగ్యం బాగుందండి. నేనే మీ స్కూలుకి వచ్చి యిస్తాను" అన్నాడట. సినిమా కన్నా విచిత్రంగా వుంది కదూ! ఆయన కోడలి దొంగతనాల లీలలు. ఇలా ఎన్నో సంఘటనలు ఎదురయ్యాయి. పక్కయింటి మామి, పిల్లలతో ఎంత హాయిగా వుండేదాన్నో మేడమీద వారి కోడలితో అన్ని యిబ్బందులు ఎదురయ్యాయి.

ఇల్లు మారాక మా శకుంతలని 6వతరగతి శారదా హైస్కూల్లో చేర్పించాము. కొన్నాళ్ళు బస్సు, కొన్నాళ్ళు ఇంకొక అమ్మాయితో సైకిల్ రిక్షా, ఇంకొంత కాలం సినిమా నిర్మాత పి. ఏకాంబరేశ్వర రావుగారమ్మాయి రాణితో వెళ్తూ వచ్చేది. మా సుధాని మాత్రము దగ్గరలో వున్న డి.ఎ.వి స్కూల్లో చేర్పించాము. దీని స్కూలు దగ్గర వలన నడిచే వెళ్ళొచ్చు. మధ్యాహ్నం భోజనం వళ్ళీ అనే పనమ్మాయి తీసుకెళ్ళేది. అదే భోజనం పెట్టేది. ఎప్పుడైనా వాళ్ళ అమ్మను పంపితే, "దాన్ని పంపొద్దు. అది వళ్ళీలాగా కాదు" అని మారాం చేసేది. అది భోజనం అక్కడి మిగతా పిల్లలతో కలిసి తినడం అలవాటు అవుతుంది కదా అని పంపేవారం.

మా బావగారమ్మాయి పద్మ కొన్నాళ్ళు అంటే రెండు మూడేళ్ళు మా యింట్లో వుండి, Shrine Velanakanni Schoolలో టీచర్‌గా పనిచేసేది. కొన్నాళ్ళకి వాళ్ళ మేనమామ కొడుకుతో పెళ్ళి నిశ్చయమై పెళ్ళికి ముందు ఆరు నెలలకే గూడూరుకి వెళ్ళిపోయింది. మా బావగారు దాని పెళ్ళి ఖర్చులకని చాలా ఇబ్బంది పడ్డారు. వాళ్ళబ్బాయిలిద్దరూ ఒక ఆటోమొబైల్ షాపులో పనిచేసేవారు. రెండో అబ్బాయి స్కూలు ఫైనల్ పాసయ్యాడు. ఆ కాలంలో మాకు తోచిన సహాయం చేసాము. మిగిలిన ఖర్చులు, ప్రజంటేషన్స్ అవీ వుంటాయి కదా. దానికి ఆ కాలానికి బట్టే అయింది. ఆ రోజుల్లో మాకు మాత్రం ఎలా వస్తుంది డబ్బు. పైగా మా శకుంతల పుట్టేంత వరకు నా ఆస్పత్రి ఖర్చులు, అబార్షను, మందులు, మాకులు చాలా ఖర్చైంది. మావారు మెడికల్‌కి నెలనెలా బ్యాంకులో వేస్కోవాలి అని మొదటి నుంచి మొత్తుకుంటున్నందుకు తగ్గట్లుగా ఖర్చయ్యేది. ఆయన ఈ మాట మొట్టమొదట నాతో ఏ సమయంలో చెప్పారో పాఠకులకు తెలిస్తే నవ్వుతారు. చెప్పనా! పెళ్ళయిన మర్నాడే

మా పద్మ మదరాసులో వున్నప్పుడే స్కూల్లో పనిచేసేది కదా! ఎప్పుడైనా టీచర్లతో సినిమా ప్రోగ్రాం పెట్టుకుంటూ వుండేది. అలాంటప్పుడు దాని ప్రోగ్రామ్ లేనప్పుడు, నేను, మావారు సినిమా ప్రోగ్రామ్ పెట్టుకునే వాళ్ళం. మా మామగారు కూడా వుండేవారు కదా పిల్లలను పద్మ చూసుకునేది. అలాగే ఇంటర్నేషనల్ ఫిల్మ్స్, ఏవైనా ఇంగ్లీషు పిక్చర్సుకి వెళుతుండేవాళ్ళం. నేను ఎప్పుడైనా పుట్టింటికి హైదరాబాదుకి పిల్లల్ని పిల్చుకుని వెళ్తే వంట తానే చేస్తూ అలవాటు చేసుకునేది. పద్మ వాళ్ళ చిన్నాన్నని, తాతగారిని చూసుకుంటూ వుండేది. ఎప్పుడైనా మా చెల్లెలు రఖుమా వస్తే ఇద్దరు కలిసి ఒకరినొకరు తోడుగా వుండేవాళ్ళు. మా రఖుమ పద్మ కన్నా రెండేళ్ళు పెద్దది. రాత్రి పన్నెండు గంటలవరకు కబుర్లు చెప్పుకుంటూ ఇకఇకలు, పకపకలతో గడిపేవారు. పద్మ మా శకుంతలని తన పక్కనే పక్కవేసి పడుకోపెట్టుకునేది. శెలవలకి గూడూరు వెళ్ళి వస్తుండేది. మా బావగారిది పెద్ద కుటుంబం. పైగా ఆయన బిజినెస్ రాణించక పోవడంతో డబ్బుకి చాలా యిబ్బంది పడేవారు. అప్పుడప్పుడు చిన్న చిన్న మొత్తము మావారు పంపుతూ వుండేవారు. దీనికొక కారణం వుంది. మా వారు హాస్టల్లో చదువుకుంటున్నప్పుడు మా మామగారు హెడ్‌మాస్టరు. ఆయనకు అప్పుడప్పుడు డబ్బు పంపడం ఇబ్బంది ఐనప్పుడల్లా మా బావగారు పంపేవారుట. మద్రాసులో విక్టోరియా హాస్టలంటే మాటలా! ఆ రోజుల్లో ఆయన వ్యాపారం బాగుండేదంట. అందుకనే బావగారికి డబ్బు అవసరం వచ్చినప్పుడల్లా మా వారు పంపుతూనే వుండేవారు. ఎటువంటి సహాయం కావాలన్నా ఆయన జీవితాంతం చేస్తూనే వుండేవారు. మా మామగారు పద్మని టైపు ఇన్‌స్టిట్యూట్‌కి పిలుచుకెళ్ళి టైపు, షార్ట్‌హ్యాండ్ నేర్చుకోడానికి అంతా మాట్లాడి ఇంటికొచ్చి మావారికన్ని విషయాలు చెప్పి, నువ్వు యిప్పుడు డైరక్టరయ్యావుకదా ఆ ఖర్చులు నువ్వే భరించమని మా వారి నెత్తిన రుద్దారు.

ఇంటి దగ్గర మా మామగారు మా శకుంతలని నేను కొట్టడం చూస్తే ఆయనకి కోపం వచ్చేది. సహజంగా ఆయన శాంత స్వభావులు. కోపం వచ్చేదికాదు. హ్యూమర్ ఎక్కువ ఆయనకి. జాలిమనిషి, ఎప్పుడైనా ఆయన పుట్టినరోజు నాడు మేము సినిమా ప్రోగ్రాం వేస్తే, అందరితోను యివాళ నా పుట్టినరోజు, నా కొడుకు, కోడలు సినిమాకి పిల్చుకెళ్తున్నారు నన్ను అని చిన్నపిల్లాడిలా చెప్పుకునేవారు. ఎప్పుడైనా మా బావగారి పిల్లలకి కొత్త బట్టలు కొని మీ బాబాయి కొన్నారు అంటే "అదేంటి వాడి పేరంటావ్. మేము కొన్నాము అని చెప్పు" అనేవారు. ఆయన ఎవ్వరినీ కష్టపెట్టేవారు కాదు, ముక్కుసూటి మనిషి, చాలా ప్రాక్టికల్ గా వుంటాయి ఆయన మాటలు, వున్నది వున్నట్టు చెప్పేవారు. ఆయన నిత్యకృత్యాలు ప్రొద్దున స్నానం, గుడి, టిఫిను, మధ్యాహ్నం భోజనం, పడక, సాయంత్రం పార్కుకు వెళ్ళి ఆయన వయసు వాళ్ళతో గడపడం, శని ఆదివారాలలో వాళ్ళ గూడూరు స్నేహితులు ఇళ్ళకు వెళ్ళిరావడం ఆయన కార్యక్రమాలు.

మా సుధ పుట్టిన తరువాత మదరాసుకి వచ్చేశాను. దాన్ని ఎత్తుకుని వేలాంకన్ని మాతను దర్శించుకోడానికి స్కూలుకి వెళ్ళాను. దానికింకా ఐదోనెల. మాతాకు పూలదండ వేసి పనిక్కర్ ఆఫీసులో వుంటే ఆయన్ని కలుసుకోడానికి వెళ్ళాను. కుశలమంతా మాట్లాడి ఆయన నన్ను మళ్ళీ స్కూల్లో చేరమని అడిగారు. దాన్ని చూడగానే చిన్న కల్యాణి వచ్చిందని అన్నాడు. అది చాలా చంటి పిల్ల. కుదరదని చెప్పాను మీ పాపని నా భార్య మాలతి చూసుకుంటుందని అన్నాడు. నేను జవాబు చెప్పకపోయేసరికి ఆయన సీరియస్ అయ్యాడు. ఆయనకి కోపం వచ్చిందని అర్థం అయ్యింది. నేను ట్రై చేస్తాను సార్ అని వచ్చేసాను. Velankanni Schoolకి కొంత దూరంలో Oxford English School వుంది. ఒక సాయంత్రం 6-8 ఆడపిల్లలు, మగపిల్లలు కలిసి గుంపుగా వచ్చారు. "మీ పాపని చూడ్డానికొచ్చాము మిస్" అన్నారు. నేను నిజమేననుకున్నాను. వాళ్ళు Velankanni School వదిలేశారనీ Oxford చేరామనీ, అక్కడ కూడా తెలుగు, గ్రామర్ కాంపోజిషన్ ఎవ్వరూ చెప్పడం లేదని, Velankanni School లో మీరు చెప్పినవే మేము నేర్చుతామని, మీరు దయచేసి Oxford English Schoolలో చేరమని కోరారు. కాని మా పాప చాలా చంటిపిల్ల. దాన్ని చూస్కోవడానికెవ్వరూ లేరని, పనిక్కర్ గారు కూడా నన్ను రమ్మనమని కోరారు.

"సారీ.. నేను రాలేనని" చెప్పాను.

"పోనీ మీ పాప కొంచెం పెద్దదైం తర్వాత రెండు నెలల తర్వాత పాపని మాలతీ ఆంటీకి అప్పగించి వస్తారా?" అని అడిగారు. ఆ అమాయకపు పిల్లలు. నా సమస్యలు వాళ్ళకేం తెలుస్తాయి. నిరాశగా వెళ్ళిపోయారు.

వాళ్ళు వెళ్ళిపోయిన తర్వాత మళ్ళీ నాలో ఆశ చిగురించి చేరనా అని మావారినడిగాను. అప్పుడు మావారు "చూడు! ఇది నువ్వు రెండోసారి అడగడం. చంటి పిల్లతో ఎలా అనుకున్నావ్? ఆ రెండొందల రూపాయలు నేనిస్తాను" అన్నారు. నిజానికి ఇప్పుడాయన డైరెక్టరు. నాకుద్యోగం చేసే అవసరం లేదు. అయినా ఇంటరెస్టు కొద్దీ అడిగాను.

బర్కిట్ రోడ్డు యింట్లో వున్నప్పుడే మేము ఫెస్టివల్ పిక్చర్స్ అవి చూస్తూండే వాళ్ళం కదా. పిల్లలు పుట్టడంతో, వాళ్ళని చూస్కోవడం, నేను, నా టీచరు పని, స్కూలు దాంతో వారితో స్క్రిప్టు చదవడం, వారితో కలిసి పనిచెయ్యడం రానురాను తగ్గుతూ వచ్చింది. ఒకసారి నేను 'అబలా సబలా', 'తప్పెవరిది?' అనే కథలు రాస్తూ వచ్చాను. "అబలా సబలా" కథలు. F.W.Bain ఇంగ్లీష్‌లో రాసిన కథల నుంచి అనువాదం చేసాను. 'తప్పెవరిది' నా స్వంత కథ. అది ఆడవాళ్ళ కష్ట సుఖాలు నిండిన ఒక కథ. ఆంధ్రజ్యోతికి కాంపిటీషన్‌కు పంపించాను. కొన్నాళ్ళు గడిచిపోయాయి. మేము "దిక్కెట్ల పార్వతి" షూటింగు నిమిత్తమై హోసూరు వెళ్ళినపుడు అక్కడికొక వార్త సడన్‌గా వచ్చింది. అది ఆంధ్రజ్యోతి వ్యాసంలో నా 'తప్పెవరిది' సెలెక్ట్ అయిందని, కాంపిటీషన్‌లో 200రూపాయలు బహుమతి వచ్చిందని. అరె! నాకెంతో సంతోషం వేసింది. ఏదో ట్రై చేసి రాసి పంపించాను. పైగా కాంపటీషన్‌కి. మదరాసుకి వచ్చాక ఆ డబ్బుకి గుర్తుగా ఏదైనా కోరుకో కొనిస్తాను బ్యాంకులో వెయ్యనన్నారు. నేను నాకొక పోర్టబుల్ రేడియో కావాలి, అది వంటింట్లో పెట్టుకుని వింటూ పన్లు చూసుకుంటుంటానన్నాను. వెంటనే కొనిచ్చారు.

పైగా Bain రాసిన ఇంగ్లీష్ కథలనే మరి కొన్ని అనువాదం చేసి వ్రాసి దానికి 'స్వప్నవర్తకుడు' అని పేరు పెట్టాను. సీరియల్‌గా నాలుగు వారాలు ఆంధ్ర వారపత్రికలో పబ్లిష్ అయ్యాయి. ఇదంతా పెళ్ళికి ముందు మా నాన్నగారు ప్రోత్సహించిన జర్నలిజం, పెళ్ళయిన తర్వాత మావారి ప్రోత్సాహం దోహదం చేశాయి. ఒక్కోసారి మా వారు ఒక సీను తాత్పర్యం చెప్పి, దాన్ని డైలాగులలో ఎలా రాస్తావో రాసి చూపించు అనడిగేవారు. ముందు ముందు వచ్చిన సొమ్మొకడిది - సోకొకడిది, అలాంటి కొన్ని కథలకి నే బాగా పనిచేసాను.

తరం మారింది సినిమా తర్వాత సుందర్‌లాల్ నహతా గారి సంస్థ రాజ్యలక్ష్మీ మూవీస్ బ్యానర్‌లో ఆయన కొడుకు శ్రీకాంత్ నహతా సారథ్యంలో "అందమే ఆనందం" తీయడం జరిగింది. ఒక తమిళ సినిమా రీమేక్. దానికి కూడా మంచి పేరు వచ్చి వందరోజులు ఆడింది. రంగనాథ్, జయప్రద. వాళ్ళు వెంటనే 'రామచిలుక' అనే సినిమాకి మళ్ళీ పిలిచారు. ఇది కూడా 'అన్నక్కిళి' తమిళ సినిమా రీమేక్. తమిళ సినిమా సంగీతం ఇళయరాజాగారు చేసారు. అది పెద్ద హిట్ అయింది. తెలుగులోకి సత్యంగారు సంగీతం చేసినా, తమిళం పాట ట్యూన్ తెలుగులో పెట్టారు. "రామ చిలుకా పెళ్ళి కొడుకెవరే" అనే పాట. ఈ పాట తెలుగులో కూడా పెద్ద హిట్ అయ్యింది. ఇటు రామచిలుకా, అటు "సొమ్మొకడిది - సోకొకడిది" డబుల్ - డబుల్‌గా జరిగాయి. సొమ్మొకడిది తరువాత కమలహాసన్ తన వందవ సినిమా, 'రాజపార్వై', తెలుగులో "అమావాస్య చంద్రుడు" నిర్మించాడు. హాసన్ బ్రదర్స్ బ్యానర్‌పై రెండు భాషల్లో, ఒకే టైములో జరిగాయి, 'తరం మారింది' టైములో వచ్చిన మావారి అన్నగారి అబ్బాయి పూర్ణప్రజ్ఞ అప్పటి నుంచి ఇప్పటి వరకు అసిస్టెంట్‌గా, అసోసియేట్, కో డైరెక్టరుగా అన్నింటికి పనిచేసాడు.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments